

Sygn. akt V CZ 7/07

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Antoni Górski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Elżbieta Skowrońska-Bocian

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie z powództwa M.W. i P.W.

przeciwko B.K., B.B., I.B. i K.B.

o eksmisję,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 9 marca 2007 r.,

zażalenia pozwanej B.K. na postanowienie Sądu Okręgowego w C.

z dnia 23 listopada 2006 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w C. w sprawie o eksmisję odrzucił skargę kasacyjną pozwanej B.K., z tej przyczyny, że wartość przedmiotu zaskarżenia nie przekracza kwoty określonej w art. 398² § 1 k.p.c. W zażaleniu na to postanowienie pozwana wносиła o jego uchylenie w całości. Zarzuciła, że sprawa ma charakter niemajątkowy, bowiem skarga dotyczyła wyłącznie rozstrzygnięcia w przedmiocie orzeczenia o braku uprawnienia do lokalu socjalnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na wstępie należy zaznaczyć, że dopuszczalność skargi kasacyjnej w sprawie o eksmisję uzależniona jest od wartości przedmiotu zaskarżenia. Sprawą o prawa majątkowe jest sprawa, w której rozpoznawane żądanie zmierza do realizacji prawa lub uprawnienia mającego bezpośredni wpływ na stosunki majątkowe stron. Tak rozumianemu pojęciu sprawy majątkowej odpowiada sprawa, w której rozpoznawane jest żądanie orzeczenia eksmisji z lokalu mieszkalnego.

Sąd Najwyższy w niniejszym składzie nie podziela odosobnionego stanowiska wyrażonego w postanowieniu SN z dnia 15 stycznia 2004 r., II CZ 134/04, Wokanda 2004/9/8, w którym stwierdzono, że sprawa o prawa do lokalu socjalnego nie jest sprawą majątkową w rozumieniu obowiązujących wówczas przepisów art. 392¹ § 1 oraz art. 393³ § 2 k.p.c. Przychyla się do dominującego w orzecznictwie poglądu, że możliwość orzeczenia przez sąd na podstawie art. 14 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie kodeksu cywilnego (jedn. tekst: Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266 ze zm.) w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu o uprawnieniu do otrzymania przez osoby, których nakaz dotyczy lokalu socjalnego, nie zmienia przedmiotu tej sprawy, pozostającej sprawą o eksmisję (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 1998 r., II CKN 693/97, niepubl., z dnia 16 kwietnia 1997 r., II CZ 49/97, OSNC 1997, nr 11, poz. 169, z dnia 7 kwietnia 2005 r., II CZ 4/05, niepubl., z dnia 30 listopada 2005 r., III CZ 95/05, niepubl., z dnia 20 czerwca 2006 r., V CSK 117/06, niepubl.). Stwierdzić zatem

należy, że orzeczenie o uprawnieniu do lokalu socjalnego nie tworzy prawa do konkretnego lokalu, a jedynie stwarza po stronie uprawnionego do jego otrzymania roszczenie o zobowiązanie gminy do zawarcia umowy najmu konkretnego lokalu socjalnego. Sprawa, w której skarżąca kwestionuje ustalenie lub nieustalenie uprawnienia do lokalu socjalnego jest więc sprawą o eksmisję, w której dopuszczalność skargi kasacyjnej zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia określonego według zasad właściwych dla zaskarżenia orzeczenia o eksmisji.

Sąd Okręgowy prawidłowo zaś stwierdził, że wartość przedmiotu zaskarżenia w przedmiotowej sprawie określono w apelacji pozwanej na kwotę 1.206 zł (k. 118). Zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy oddalił zażalenie pozwanej jako nieuzasadnione (art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.).